

Lynn 2.0

Anke Kranendonk

Lynn 2.0

Lemniscaat Rotterdam

Van Anke Kranendonk verschenen bij Lemniscaat:

Ik kom zo!
Ik word nooit normaal
Vriend!
Dag Boet
Liever een hond
Vuur
Daar gaan we weer
Lynn!
Voetballen in de hemel
Kapitein Kees
Lynn 2.0

Tweede druk, 2015

© 2015 Anke Kranendonk

Omslag: Marc Suvaal, Lemniscaat

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2015

ISBN 978 90 477 0705 9

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier, en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Lijkbleek lag ze op de rand van het zwembad. Was ze een lijk, of alleen maar bleek?

Had ze het expres gedaan? Anneloes, bedoel ik. Het lieve meisje uit onze klas, dat altijd zo'n beetje achter Kim en Natasja aan hobbelde.

Waarom doen meisjes dat? Waarom klitten ze samen, smoezen ze met elkaar, om daarna heel gemeen tegen een ander meisje te doen? Konkelen heet dat, of konkelfoezen. Ik denk dan aan kronkelen. Dat zag ik ze ook telkens doen, met gebogen lijven, haast aan elkaar geplakt, op de slaapzaal. En dan stilletjes met elkaar smoezen.

Moet ik dat opschrijven?

'Schrijf een opstel over het schoolkamp'. Ik haat opstellen: 'We gingen met de bus, we deden vossenjacht, waarbij we verklede mensen moesten ontmaskeren, we deden het douanespel, we werden gedropt in de donkere nacht. Het was leuk.'

Maar Kim verklapte mijn geheim en ik hoorde van haar pilletjes en Fenna werd beschuldigd van een gruwelijke daad. Alles was anders dan we dachten.

Totdat een van de meisjes op de rand van het zwembad lag. Lijkbleek.

Misschien moet ik het vertellen aan de meester, zodat hij het gaat snappen. Misschien ga ik het dan zelf ook snappen.

Waarom konkelen meisjes?

Verslag van het schoolkamp

Lynn

Mijn tanden groeiden scheef mijn bovenkaak uit. Ik voelde twee draculapuntjes in mijn tandvlees. Dus niet aan de onderkant waar normaal de tanden uit komen, maar aan de vóórkant. Ze waren de weg kwijt! Er was ruimte genoeg in mijn kaak, er waren laatst twee kiezen getrokken om plaats te maken voor die hoektanden. Het was een idee van mijn moeder en de tandarts. Dat het een belachelijk idee was, bleek dus op de dag dat ik op schoolkamp zou gaan.

In de badkamer was de spiegel beslagen. Met een washandje veegde ik hem schoon, ik keek in de spiegel en zag het: links en rechts. Twee witte puntjes recht uit mijn kaak. Ik kon dus wel thuisblijven. Hoe snel waren die dingen naar buiten gegroeid? En waarom daar? Maandenlang had ik met gapende gaten gelopen, wat geen lolletje was in groep 8a. En nu dit. Moest ik met dit neushoorngebit de bus in, de slaapzaal op, met elkaar aan lange tafels zitten eten? Met Kim, Natasja en Anneloes tegenover me? Ze zouden vast zo verschrikkelijk de slappe lach krijgen dat de spaghetti'slierten uit hun neusgaten kwamen en ze zelf van de flauwte van hun stoel zouden glijden, om onder de tafel als drilpuddingen in elkaar te zakken.

Of Marjorie. Zij zou haar wenkbrauwen optrekken en zeggen: 'Zie je nu wel, men heeft tegenwoordig niet voor niets een beugel. Het staat omstommogelijk vast dat een beugel het beste resultaat geeft bij scheefstand van de tanden.'

Het is onomstotelijk. Maar ik verbeterde haar niet meer, ze vond me al zo'n betweter.

Die tandvleespunten. Dat werd dus een week zonder praten en lachen. Ik krulde mijn lippen om mijn tanden en keek in de spiegel. 'Hallo,' zei ik, zoals een oud vrouwtje zonder kunstgebit dat zou zeggen.

'Wat praat je raar. Schiet eens op.'

Ik sloot mijn ogen. Achter me stond Johan, mijn broer. In zijn onderbroek. Hij ging zo dicht naast me staan dat ik zijn blote zij kon voelen, zette de kraan aan, liet het water in zijn handen stromen en plensde het in zijn gezicht. Zonder te kijken, met zijn voorhoofd gebogen boven de wastafel, graaide hij met zijn linkerhand in de lucht, maaide over de plank boven de wasmachine, waar mijn stapel voor het kamp lag, en greep de handdoek. Twee keer briepte hij de druppels van zijn neus en verborg toen zijn hoofd in de handdoek.

'Wat doe je?' riep ik.

Hij trok zijn hoofd uit de handdoek en keek ernaar. 'Mijn gezicht drogen,' antwoordde hij.

'Kijk dan. Mijn hele week verknald!'

'Waar heb je het over?' Hij wreef nog eens extra zijn hoofd droog. De handdoek slingerde hij terug op de sta-

pel. Ik griste het ding weg. 'Zo kan ik hem dus niet meer gebruiken hè. Zit jij je pukkelkop eraan af te vege. Je doet het zo hard dat je er natuurlijk een paar open wrijft. Allemaal pus en bloed in mijn handdoek. En nu? En nu?'

'Neem je een andere mee.' Hij liep weg en sloeg de deur achter zich dicht.

'Dat kan dus niet!' riep ik hem achterna.

Toen kwamen mijn ouders binnen, met mijn nog grotere broer. Ze vroegen waarom ik zoveel kabaal maakte.

'Ik?! Johan maakt kabaal!'

'We hoorden toch duidelijk jou,' zei mijn vader streng.

Nu stonden we met zijn vieren in de badkamer, ruimte voor lucht was er niet meer. Het liefst wees ik naar mijn punttanden en vertelde mijn moeder hoe dom ze was geweest. Dat Johan eens een keer met zijn tengels van mijn spullen af moest blijven, dat ik het heel gemeen vond dat ze uitgerekend nu met zijn allen tegen mij moesten zijn. Dat ze dat altijd doen. Met zijn allen tegen mij.

Ik zei niets, dat zou ik toch niet winnen. Tranen prikten achter mijn ogen. Maar huilen ging ik niet. O nee. Janken met twee grote broers in de buurt is het stomste wat je kunt doen.

Zo had ik het niet bedacht. Ik bedenk altijd alles anders dan hoe het hier in huis gaat. Ik had gedacht heel blij wakker te worden omdat we op schoolkamp gingen. Met zijn allen in de bus naar groepsaccommodatie De Gele

Rijder, midden in het bos, met een meiden- en jongensslaapkamer. Natuurlijk zouden we 's nachts overlopen en lekker keten. Overdag zouden we leuke dingen doen, en in de avond een dropping. In het pikkedonker zouden we ergens naartoe worden gebracht en moesten we zorgen dat we de weg terug naar huis konden vinden. We zouden plezier hebben, praten over hoe fijn onze schooltijd was en wat we na de grote vakantie gaan doen.

Allemaal leuk.

Mijn spullen had ik op keurige stapels in de badkamer gelegd. Er moest nog één halflange broek bij, die zat in de droger. Alles had ik zorgvuldig uitgekozen: de broek, een korte broek met sterren, drie T-shirts, een met een opdruk van een tijger, een effen rode en een met omgekeerde naden. De onderbroeken had ik uitgezocht. Mijn leuke nachtjapon, die op een lang T-shirt leek. Ik zou de spullen in de rolkoffer doen, een boek erbij en een badmintonset, nog nieuw in zijn verpakking. Maar misschien was dat tuttig, badminton. Nog steeds vrolijk van top tot teen zou ik mijn spullen pakken, ontbijten, een lunchpakket maken en naar school gaan. Daaag, tot over een paar dagen.

‘Wat is het probleem?’ vroeg mijn moeder, toen we daar in de badkamer stonden.

‘Er is helemaal geen probleem,’ antwoordde mijn vader.

Dat mijn vader het niet erg vindt om met een handdoek vol puistenpus zijn gezicht te drogen, moet hij weten. Maar ik ben daar niet van gediend.

‘Wel,’ zei ik, met de lippen over mijn tanden.

‘Wat dan?’

Pieter draaide zich om. ‘Nog drie minuten,’ zei hij terwijl hij wegliep. ‘Dan ben ik aan de beurt.’

‘Die handdoek.’

‘Praat eens gewoon,’ zei mijn vader.

Wijselijk hield ik mijn mond. Als ik nu zou zeggen waarom ik gedwongen was om als een bejaarde oudtante te praten, omdat ik van hen geen beugel mocht, dan kon ik het antwoord van mijn vader wel raden: dat ik me niet zo moest aanstellen. En dat deed ik niet.

De hele week verpest door mijn vader. En mijn broer. En mijn moeder. En ook door Pieter, want over twee en een halve minuut moest ik hier weg zijn, terwijl ik nog zoveel te doen had.

‘Zie je wel,’ zei mijn vader. ‘Je zegt niets. Blijkbaar weet je niet eens meer waarom je zoveel stampij maakte. Nou, vooruit, dame. De wereld draait niet alleen om jou, er zijn meer mensen die de badkamer nodig hebben.’

De tranen spatten bijna mijn wangen uit. De wereld draaide helemaal niet om mij en ik wist wel waarom ik stampij maakte.

‘Henk, doe niet zo flauw, ze is gewoon een beetje zenuwachtig. Dat mag best.’ Dat was mijn moeder.

‘Ik ben helemaal niet zenuwachtig!’ riep ik en ik liep de badkamer uit.

In mijn slaapkamer ging ik op bed liggen en staarde naar het plafond. Dat was alleen maar wit, maar ik zag sterren.

Als alles gegaan was zoals ik had bedacht, was ik niet zenuwachtig geweest. Maar door die ellendige handdoek, de leuke blauwe met een gele ananas erop, die ik speciaal had uitgekozen om mee te nemen, zodat-ie nooit met een andere verwisseld kon worden omdat hij zo speciaal was, de handdoek die Johan never nooit gebruikt, maar nu ineens wel, daardoor was mijn hele plaatje van de toekomst in duigen gevallen.

En door Joeri.

Maar dat wist nog niemand.

Het was er ineens. Joeri is al jaren mijn vriend. Sinds groep twee, toen hij bij ons op school kwam. We speelden samen in de blokkenhoek en aan de zandtafel. Ruzie hadden we nooit, we hadden alleen maar plezier. Hij kwam bij mij thuis, en ik bij hem. Zijn broertjes heb ik mogen vasthouden toen ze net geboren waren. Soms ging ik met hem mee naar voetbal, of hij haalde me op van de gymzaal, waar ik turnles heb. Dan fietsten we samen terug naar school.

Laatst kochten we kauwgom. Hij had geld verdiend met folders lopen. Dat mocht niet, maar hij had het voor zijn buurjongen gedaan. Grote open fietstassen hingen achter op zijn fiets, die onderuit gegleden tegen de muur van het enveloppenwinkeltje lag. Ze verkochten daar van alles: postzegels, sigaretten, loten, kaarten, snoep en enveloppen dus.

We kochten een pakje dikke bubbelgum. Buiten trokken we het papier los en gooiden het in de fietstassen. Hoppa, alsof we veertien waren. De kauwgom stopten we in onze mond en zonder iets te zeggen kauwden we net zo lang totdat we bellen konden blazen. Hij één, en ik één. We bliezen ze op, gingen met onze hoofden iets naar voren, de bellen kwamen tegen elkaar aan, ze

deukten een beetje in en klaptten toen. We moesten lachen.

En toen was het er. Een soort bliksemschicht door mijn buik, die omhoog schoot via mijn slokdarm naar mijn keel, en naar beneden zakte naar mijn slap geworden knieën.

We gingen naar huis, zoals we altijd naar huis gingen: 'Doei, laters, ik zie je.'

Op de fiets dacht ik voor het eerst van mijn leven aan hem. Thuis zat hij in mijn hoofd, daar had hij niet eerder gezeten. Voor het slapengaan bleef hij bij me, dat was nog nooit gebeurd, zo dichtbij op mijn eigen kussensloop. Ik zag zijn krullen, zijn handen, zijn te lang geworden bovenlijf dat boven zijn navel een beetje krom ging staan. Zijn fiets met de tassen, hoe hij met één hand het stuur vastpakte, de fiets omhoogtrok, zichzelf omdraaide en meteen op de fiets sprong. De manier waarop hij 'laterssss' zei. Had hij dat ooit eerder zo gezegd?

Vanaf dat moment zag ik ook mezelf staan. Zodra hij in de buurt kwam, hoorde ik mezelf praten, zag ik mijn handen bewegen, dacht ik erover na of ik op mijn ene been of op het andere ging staan. Ik hing boven mezelf en keek ernaar. Als een duplo-Lynn, een duplex-Lynn, een duplicaat, bedoel ik. Als een uit elkaar getrokken Lynn. Met een rommelende buik, constant.

Zouden anderen het aan me zien? Merkten zij dat ik een dubbele Lynn geworden was? Zou Joeri het zien? Doe ik anders dan normaal? Is Joeri nog wel hetzelfde?

Gisteren lag ik op bed. Slapen lukte me niet. Met samengeknepen ogen keek ik door mijn wimpers naar de maan die door een spleet van het gordijn piepte. En ik zag Joeri staan, met mij, in het bos. We waren gedropt met een paar anderen. Het was zo donker als de briketten van de barbecue, niemand wist waar we naartoe moesten. Het mos was zacht, geen mens hoorde onze voetstappen. Zonder dat de anderen het merkten, liepen ze van ons vandaan. Wij gingen langzamer, zij sneller. Toen we ze niet meer hoorden, pakte Joeri mijn hand. 'Ze gaan fout,' fluisterde hij. 'Sst, niks zeggen.'

Mijn hart bonkte zo erg dat mijn bed ervan bewoog. Ik sloot mijn ogen helemaal en zag dat Joeri zich voorover boog. Zijn mond naar de mijne. We gingen zoenen. Op woensdagnacht, tijdens de dropping op schoolkamp.

Heet dit 'verliefd zijn'? Wilde ik verkering? Was Joeri verliefd? Als hij het niet was, wat moest ik dan met mijn pakketje verliefdheid? Ik kon dan niet meer normaal tegen hem doen. Hij zou vast iets van me denken, omdat ik waarschijnlijk anders dan anders deed.

Was hij wel verliefd, dan was er geen enkel probleem. Dan hadden we verkering. En dan? Zoenen?

Mijn gedachten leken op de pijpenkrullen van Joeri, ze cirkelden maar door.

Was dit hele gedoe maar nooit in me opgekomen, dan had ik gewoon op schoolkamp kunnen gaan.

Mijn moeder duwde de deur van mijn slaapkamer op een kier. Ik deed net alsof ik het niet merkte en bleef met mijn hoofd naar het raam gedraaid liggen.

‘Lin,’ zei ze. En dat was een lichtpuntje in de verder zo donkere ochtend. Ze zei Lynn, in plaats van Linda.

‘Is het zo erg om een andere mee te nemen?’

Ja, dat was erg. Ik had geoefend met de handdoek. Het was me gelukt om hem zo te draaien dat het leek of ik echt een ananas op mijn hoofd had. En als ik dan onopvallend een beetje swingend liep, dan leek het of ik wist hoe het er in Curaçao aan toegaat. Daar komt Joeri vandaan. Nou ja, zijn oma. Natuurlijk was het raar gedacht, daarom vertelde ik het aan niemand.

‘Waarom zeg je nu niets?’ vroeg mijn moeder. ‘Schiet je een beetje op? Het is kwart voor acht, je moet over een halfuur op school zijn. We gaan je brengen.’

O nee, niet nog een probleem erbij. Gaan mijn vader en mijn moeder me samen wegbrengen? Uitzwaaien bij de bus? Doen alsof we een gezellig gezinnetje zijn en ik een baby die voor het eerst een uitstapje met de crèche maakt? Er is geen enkele andere ouder die gaat uitzwaaien.

‘Toe Linda, blijf daar niet zo liggen. Ik vind nu ook dat

je je een beetje aanstelt. Zoveel toestand om een handdoek. Dat deed Johannes toch niet expres?’

Ja hoor, trek maar partij voor Johan. Hij deed het misschien per ongeluk, maar dat is het hem nu juist. Hij doet alles per ongeluk. Broers letten nooit op. En zeker niet op het gevoel van hun zus.

‘Vooruit, Linda!’

Mijn lippen spande ik om mijn tanden en ik perste er de woorden doorheen: ‘Ik kan niet mee.’

‘Ik versta je niet,’ was het enige wat mijn moeder zei. Geen greintje begrip. Niet iets van: ‘Maar meisje, waarom dan niet?’ Of: ‘Ik begrijp het, ik vind Johan ook stierlijk vervelend, maar het is mijn zoon. Ik doe mijn uiterste best om er nog iets goeds van te maken. Ook van Pieter. Als je weg bent, zal ik ervoor zorgen dat ze omgangsvormen aangeleerd krijgen.’

Twee dingen kon ik doen:

1. Me onder het dekbed verstoppen en me dood houden.

Dan zou mijn moeder na een tijdje het dekbed van me af trekken en zeggen: ‘Nu geen geintjes meer, voortmaken jij.’ Nog nooit had ik een geintje gemaakt. Niet bij mijn ouders in de buurt. Maar heel vaak dachten ze dat ik het wel deed: ‘Nu geen geintjes meer.’

2. De aanval inzetten.

In één beweging kwam ik overeind en wees met mijn wijsvingers naar mijn gebit.

‘Kijk dan,’ zei ik. ‘Met zulke mestvorken uit je kaken zou jij ook niet naar je werk gaan.’

‘Waar heb je het over?’

Had ik maar een buitenboordbeugel. Beter een steiger om je heen dan dat de tanden dwars door je lippen groeiden.

‘Jouw idee,’ zei ik en trok mijn lippen zo hoog mogelijk.

‘Lynn,’ zei ze, zonder naar mijn mond te kijken. ‘Haal eens goed adem.’

‘Waar?’ vroeg ik en dat vond ik best geinig.

‘Houd je adem even vast en blaas dan uit.’

Mijn moeder zat op een cursus. Ademhalen. Geen gratis cursus, maar een heel dure. Voor een beetje adem.

‘Laaat je boze gedachten gaan.’

‘Kunnen die draculatanden dan ook gaan?’ vroeg ik.

‘Alles, als je nu maar voortmaakt.’

Weer kon ik twee dingen doen. Mijn moeder precies vertellen hoe het zat en wat mijn probleem was. Maar ik kon het ook voor ná het kamp bewaren, dan had ik meer tijd om de boel uit te leggen.

Ik stond op, kleepte me aan, pakte mijn koffer in en was er klaar voor.

Kamp.

‘Wat een onzalige gedachte,’ zei mijn vader, toen ik beneden bij de voordeur stond. ‘Waarom ingewikkeld doen als we je kunnen brengen?’

‘Niemand wordt gebracht,’ zei ik.

‘Onzin. Iedereen wordt gebracht. Dat gebeurt al jaren. We deden dat ook met Pieter en Johan.’

‘Precies,’ zei ik, ‘tot vrijdag.’ En ik ging naar buiten. De rolkoffer trok ik achter me aan, de ogen van mijn vader voelde ik in mijn rug prikken. Met die van mijn moeder erbij, die in de woonkamer door het raam stond te kijken. Het eerste stuk moest ik over het grind. Na nog geen halve meter bleef er een kiezeltje in een wiel zitten. Ik trok aan de koffer, die niet meer kon rijden, maar wel een dikke streep in het grind trok. Ik tilde het ding op en liep ermee naar het fietsenschuurtje. Daar zette ik hem neer en bukte me om onder het afdak mijn fiets van het slot te halen. Nu moest ik oppassen om niet mijn hoofd te stoten. Zou je net zien, dat ik onder het toeziend oog van mijn vader en moeder zo erg mijn hoofd stootte, dat ik sterretjes zag en flauwviel tussen de fietsen. Met mijn hoofd net uit het fietsenschuurtje, naast de koffer.

Wat was ik aan het doen? Ik was boos aan het zijn.

Ik moest op de fiets met dat rolding achter me aan. Of hem op de bagagedrager hijsen en dan wiebelend wegfiet-
sen en onderweg ervoor zorgen dat die boosheid verdween.
Want ik moest natuurlijk wel vrolijk bij de bus aankomen:
'Hallo! Hier ben ik, daar gaan we dan. Joechei, op kamp!'

Ik bukte net zo lang totdat de fiets naast de koffer op
het terras stond. Vanuit mijn ooghoeken zag ik mijn ou-
ders zwaaien. Ik zwaaide een beetje terug en wenkte ze.
Direct liep mijn moeder bij het raam vandaan en kwam
naar de hal.

'Als jullie me zo graag willen brengen, vooruit dan
maar,' zei ik toen ze de deur had opgedaan.

De hele straat was verstopt met auto's. Daarachter, pre-
cies voor de school, stond de bus. Mijn buik begon op
te blazen en mijn hart klopte flink. Aan de buitenkant
deed ik nog bozig, maar het liefst duwde ik nu het por-
tier open, trok de koffer uit de achterbak, rolde hem mee
naar de bus, sprong erin en rende het gangpad door.
Hoppa, op de achterbank.

'Schiet op,' zei ik tegen mijn vader, die stilstond en
nadacht waar hij de auto kon parkeren. Achter ons
stopte een auto en meteen daarna nog een, dus we kon-
den geen kant meer op.

'Ik stap hier wel uit,' zei ik. 'Dan zeg ik hier ook wel
gedag. Dag.'

'Wacht!' riepen mijn ouders nog, maar ik sloeg het
portier dicht, greep de koffer uit de achterbak en liep
naar de bus.

Daar stond Joeri, met een heel leuk mutsje op zijn krullen. Met zijn ouders, en zijn twee broertjes. ‘Hai,’ zei hij en ik zei ook ‘Hai.’

‘Uh,’ zei ik. ‘Mijn koffer. Heb jij geen koffer?’

‘Die staat al in de bus.’

‘Ik bedoel, waar?’

Uit mijn mond kwamen de raarste woorden, alsof een katapult ze vanuit een diepe kelder naar buiten schoot.

‘Daar,’ zei hij en wees naar een gapend gat onder in de bus.

Ik bleef staan.

‘Je kunt hem er al in zetten hoor. Zijn je ouders er niet?’

‘Wel! Ze zijn...’

Mijn tanden. Hij kon het zien. Had ik er de hele ochtend zo goed op geoefend.

‘Ik ga,’ zei ik, met mijn bovenlip om mijn kaak gekruld.

Bij de bus stond de chauffeur. Een man van meer dan twee meter lang, met een kale kop met een zonnebril erop, en een snor die hij om zijn oren kon vouwen. In zijn hand had hij een lijst waarop hij afstreepte wie er zijn spullen kwam afleveren en dus aanwezig was.

‘Lynn,’ zei ik.

‘Wie?’ Hij boog zijn bovenlichaam naar me toe en keek ondertussen op de lijst.

‘Lynn.’

‘Hin? Ik zie geen Hin.’

‘Lynn!’ blies ik met kromme lippen in zijn oor. ‘Lynn! Lynn Dijkhuizen.’

‘Kim Buikhijse?’

‘Linda Dijkhuizen,’ zei ik met al mijn tanden bloot.

‘Zeg dat dan,’ zei hij terwijl hij me afstreepte.

Ik sloot mijn mond en keek toe hoe hij mijn vrolijke blauwe koffer in de buik van de bus smeedte.

Hanneke kwam eraan gelopen, en Natasja met Kim en Anneloes. Allemaal noemden ze hun naam en gielend gaven ze hun tassen af. Kim had er twee.

‘Zo,’ zei de buschauffeur, ‘heb je je hele huisraad meegenomen?’

Ze bloosde en Natasja zei: ‘Mag ze dat even zelf bepalen?’

Ik werd rood van haar brutaliteit. Natasja gaf Anneloes en Kim een arm en met zijn drieën liepen ze weg. Naar Joeri. Hun haren gooiden ze met hun handen van links naar rechts op hun rug. Van achteren zag ik hun lijven kronkelen, alsof ze de slappe lach hadden. En Joeri lachte mee. Zijn liefste lach, naar Natas, naar Anneloes, naar Kim?

Wat haalde ik me in mijn hoofd? Drie meisjes in schattige zomerjurken met losse blonde haren, zonder gaten of priemende tanden in hun mond.

Ik had het verkeerde gekozen. Een korte broek met gympen. De jurk met slippers zaten in de koffer.

‘Ha ha ha!’ Ze lachten allemaal.

Het zware bonken van mijn hart ging over in razendsnelle tikjes. Ik deed mijn mond open om er lucht in te laten lopen en sloot mijn ogen.

Mijn ogen waren nog geen seconde dicht of ik schrok van een geluid vlak voor me. Meteen keek ik weer wakker de wereld in. De fiets van Patrick stond zowat tussen de benen van de buschauffeur. Slappend had hij nog net op tijd geremd. Zijn zus Fenna sprong eraf, haar tas met spullen slingerde ze rechtstreeks het busgat in.

‘Wie ben jij?’ vroeg de chauffeur en keek op zijn lijst.

‘Fenna Grootman.’

‘Nou doe,’ zei Patrick. Hij keerde zijn fiets en tussen alle mensen door reed hij weg. Hij was verleden jaar al op kamp geweest, hij hoefde niet nog eens mee, vond hij.

‘Zeg het nog eens,’ zei de chauffeur.

‘Fenna Grootman!’

‘Ik zie je niet staan.’

‘Goed kijken!’

‘Hoe heet je precies?’

‘Fenna Grootman!!’

‘Je naam staat er echt niet.’

Hij keek op, wenkte onze meester en wachtte totdat hij naast hem stond.

‘Ene Fenna Grootman, ze staat niet op de lijst, haar tas ligt al in de bus.’

Streng keek de meester Fenna aan. Voor het eerst van zijn leven droeg hij een halflange broek en liep hij op gympen. Een sweater had hij losjes over zijn schouders geslagen.

‘Wat is dit, Fenna?’ vroeg hij. ‘Je weet toch wat we hebben afgesproken.’

‘Ik kan mee,’ antwoordde Fenna. Ze stak haar hand in haar broekzak en haalde geld tevoorschijn, een handvol muntstukken. ‘De rest komt.’

De meester keek naar zijn hand waarin ze het geld legde. Het was dus echt waar: Fenna mocht niet mee op kamp. Ze had niet genoeg gespaard. Vanaf november moesten we iedere week twee euro meebrengen, zo spaarden we veertig euro bij elkaar en op het laatst moesten onze ouders in een keer twintig euro storten. Iedereen had het gedaan, behalve Fenna.

‘Het komt,’ zei ze steeds. Maar het kwam niet. Vrijdag voor het weekend had de meester het nog eens herhaald: ‘Fenna, als ik dit weekend het geld niet binnen heb, kun je niet mee.’

‘Pfff,’ had ze gezegd, ‘dan niet.’ Ze had haar schouders opgetrokken en ze naast haar oren laten staan.

De meester telde het geld. Fenna stond voor hem, haar neus zowat in zijn hand gestoken. Eerst pakte hij de euro’s, dat waren er vier. Toen de vijftigcentstukken, daarna de twintigcenten en de tiencenten.

‘Negen euro vijftentachtig, laten we zeggen, tien euro. Dat is tien euro tekort.’

‘Dat zei ik toch,’ zei Fenna, ‘de rest komt.’

Langzaam schudde de meester zijn hoofd. 'Fenna, ik vind het heel erg dat je helemaal hiernaartoe bent gekomen en het zo op de spits drijft, ik had je liever ook mee gehad, maar regels zijn regels en daar moet ik me aan houden. We hebben het er lang genoeg over gehad, ik heb je ouders gebeld. Maar zestig euro is zestig euro.'

'Dan niet,' zei Fenna. En ik hoorde een rare stem. Ze draaide zich om, dook langs de chauffeur in de bagageruimte en trok haar tas aan zijn hengsels naar haar toe.

'Wacht!' riep ik en vergat mijn tanden. 'Fenna, wacht, meester, wacht!'

Ik had zakgeld mee, vijf euro. De anderen hadden waarschijnlijk ook iets bij zich. Ik liep naar ze toe. Zoë, Hanneke, Natas, Joeri, bijna iedereen stond bij elkaar. Mijn stem sloeg maar één keer over toen ik vertelde van Fenna.

'Nog tien euro,' zei ik. 'We hebben toch zakgeld mee? Als we allemaal wat geven?'

Ik zag Natasja, Anneloes en Kim naar me kijken. Ze vonden het wel handig dat Fenna niet mee zou gaan. Konden ze tenminste geen ruzie krijgen of rare dingen moeten doen in haar bijzijn. Wat een onzin. Fenna zat bij ons in de klas, ze hoorde erbij.

'Allemaal vijftig cent,' zei ik, 'dan zijn we er zo.'

Sommige meisjes haalden een buideltje dat om hun nek hing tevoorschijn. Hanneke gaf een euro, Zoë ook.

Joeri haalde iets uit zijn broekzak. 'Goed idee,' zei hij.

Ik moest oppassen dat ik de spieren in mijn hand bleef gebruiken, anders waren de muntstukken rinkelend op